

Behandling her i adskillige Tilfælde blev sat til 3,500 Kr., har vi fundet det ganske naturligt at tage dette Beløb og foreslaa, at det skal gælde for alle Personer, der bliver inddraget under den mellemkommunale Beskatning, at de første 3,500 Kr.s Indtægt i Erhvervskommunen skal være skattefri. Mindretallet tror, at det er et rigtigt Princip, man dér er kommet ind paa ved anden Behandling, at gøre dette Beløb af Indtægten i Erhvervskommunen skattefrit, for at Opholdskommunen dog kan have Sikkerhed for, at der er et vist Beløb af vedkommendes Indtægt, som den frit kan inddrage under sin Beskatning. Det System, som vi er inde paa, og som vi ved dette Lovforslag søger yderligere at udvikle, er jo, at der ikke skal tages noget som helst Hensyn til Erhvervets Art i Erhvervskommunen, at der ikke skal tages Hensyn til, om Erhvervet paafører denne Kommune nogen Udgift eller Indtægt, eller om vedkommende Person staar i et løst eller fast Forhold til Erhvervskommunen, alt skal i den Henseende kæmmes over een Kam uden paaviseligt Spor af Hensyntagen til Rimelighed og Billighed overfor de mange højst forskelligartede Forhold, som her kan komme til at foreligge. Under Hensyn hertil finder Forslagsstillerne, at det kun er rimeligt og billigt, at der bliver den Ensartethed i disse Forhold, at alle skal have et skattefrit Beløb, og at dette Beløb skal være det samme alle Vegne, hvis vort Ændringsforslag under Nr. 2 bliver forkastet, og man ikke vil gøre Forskel paa København, Frederiksberg og de omliggende Kommuner i Forhold til det øvrige Land, sættes Beløbet ens i alle Kommuner og for alle Skattepersoner til det Beløb, der blev vedtaget ved anden Behandling, 3,500 Kr. Jeg skal derfor meget anbefale det subsidiære Forslag, dersom det principale forkastes. Jeg tror i Grunden, at det subsidiære Forslag har sine store Fortrin, i hvert Fald det, at det tilvejebringer større Lighed i denne Beskatning mellem Erhvervskommunen paa den ene Side og Opholdskommunen paa den anden Side, end Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, gør. Jeg nærer ikke Spor af Tvivl om, at dersom heller ikke det subsidiære Forslag skulde blive vedtaget nu, er det et Forslag, der vil komme igen, naar vi skal til endelig Revision af den mellemkommunale Beskatning, og saa er det et Forslag, der utvivlsomt vil blive vedtaget. Med disse Ord skal jeg paa Forslagsstillernes Vegne meget anbefale Ændringsforslagene under Nr. 1 og 2, og

hvis de bliver forkastet, det subsidiære Ændringsforslag under Nr. 3.

Piper: Jeg vil ogsaa gerne sige nogle Ord til Anbefaling for de stillede Ændringsforslag.

Den Skikkelse, Lovforslaget fik ved anden Behandling heri Tinget, er en saadan, at Opholdskommunen aldeles ikke kan være tjent dermed, og jeg vil ikke kunne stemme for det i den Form. Saaledes som Forslaget nu er affattet, drager det en Mængde Skatteydere ind, der i Virkeligheden ikke har nogen som helst Forbindelse med Erhvervskommunen, som kan berettige til, at de beskattes dér. Dette har jeg allerede udviklet ved første Behandling af denne Sag. De Ændringsforslag, der var stillede ved anden Behandling, og som i nogen Maade skulde raade Bod derpaa, blev desværre forkastet. Vi har derfor besluttet os til ved tredje Behandling at opstille Forslag om at lade udgaa af den mellemkommunale Beskatning Personer, der er saa løst knyttede til den saakaldte Erhvervskommune, som de er, der er Medlem af en Bestyrelse eller et Repræsentantskab eller noget lignende i et eller andet Selskab eller i en eller anden Virksomhed, som tilfældigvis har sit Kontor i den paa-gældende By, men som maaske søger og faar alle sine Indtægter fra ganske andre Kommuner.

Det andet Ændringsforslag om, at den Skattesum, der skal berettige Erhvervskommunen til Beskatning, skal være større end ellers, naar det gælder København og Frederiksberg og disse Kommuner er Erhvervskommuner, er ændret noget fra det Forslag, der var fremme ved anden Behandling. Det er godtgjort, at Skatteydere med en Indtægt af den Størrelse, som der her er Tale om, 4,500 Kr., ikke kommer til at svare større Skat, end der absolut medgaar gennemsnitlig til saadanne Skatteyders Forbrug af Kommunens Midler. Naar der derfor skal gøres Indgreb i den Skat, de skal yde til Opholdskommunen, paaføres der denne et ubetinget Tab ved saadanne Skatteyders Nærværelse. Derfor har vi stillet dette Ændringsforslag og sat Summen, som ved anden Behandling var sat til 5,000 Kr., ned til 4,500 Kr., altsaa det absolutte Minimum for, hvad Opholdskommunen med Rette kan gøre Krav paa.

Jeg skal dernæst sige nogle Ord om det tredje Ændringsforslag, som stilles subsidiært under Forudsætning af, at vi imod Forventning ikke skulde faa vedtaget Ændringsforslagene Nr. 1 og 2. Dette Ændrings-